

MEZI INDIÁNY.

Přítel Vojtěch Frič potuluje se někde ve středě Brazílie, nebo na hranicích Paraguaye nebo na kraji Uruguaye a žije jak se na rozumného, civilizovaného člověka dneska jediné sluší, totiž indiánsky. Občas ho chytne záchvat kultury a píše dlouhá psaní, v nichž neschází orientální fantasie, že totiž dostane na ně odpověď. Roztomilý Alberto — myslí-li, že žurnalisté rádi píší dopisy i třeba příteli ze zlata, to se strašlivě mylí, obzvláště když zde vládnou brasilsko-paraguay-uruguayanská horka, každý rozumný žurnalista po napsání čísla s největší radostí sekne pérem. Nanejšťže se upraví k tisku docela dobře říkání, které je ku psaní svému příloží, a které si a chutí přečtou také jiní, protože je to jiná strava, než jakou obyčejně feuilletony přináší. A tak se nezlob a hled se co možná kultury zbavit; choť si pokrýt jen tetováním a štipěj pařezy v pralesích — to je dobré pro kůži i pro svaly a pro zdraví vůbec. "Směr" dostáváš, tak tam různá psaní ode mne máš — a proto bůh s tebou, ať tě moskiti nepošťpají. K. P.

Nabídky, vesnice Indiánů Kadineň, Serra Bodoquena.

Datum? Kdo ví, jak dlouho již jsem nepsal a ten čas tu tak utíká.

Dnes jsem byl velice zaměstnan. Utrhl se mi totiž knoflík. Nemyslete, že je to malá práce. To by bylo v Evropě, ale tady jsou poměry složitější. Navlékl jsem jehlu, posadil se po krejčovsku, kalhoty na kolena a udělal uzlík. Ale tu se přiblížila dcera náčelníka Nanvilla, tlustoučká Očapana; uviděla, jak jsem vytvořil záhadnou věc, pro ni neznámou a spustila pronikavý křik. Sběhla se celá ženská vesnice. Mladé holky, děvčata, ženy i staré baby — všechny formy. A začaly se divit uzlíku. Začal jsem je tedy zasvěcovat do našich moderních vynálezů. Kolik uzlíků

jsem nadělal, to už nevím; která měla doma jehlu a nit, přinesla to a musil jsem jim udělat uzlíky — pro strýčka Příhozu, kdyby to snad zapomněly. Zvědavost byla tak veliká, že jsem neodolal a začal je učit "ručním pracím", pokud jsem o nějakých věděl. K čemu to není dobré, když se v dětství vyšívají rodičům zloha nepotřebné věci na prodírkované papírky!

A tak jsem jim ukázal křížkový steh, který byl obdivován a když přišlo obrubování látky, tak to vzbudilo sensaci. Věru vědění to žáci — vlastně žákyně. Zatím se však přiblížili muži, lovcí, a ti se chtěli také něco od dlouhého bělocha naučit. Začal jsem věci zájímavé pro ně: dělal jsem udice z drátu a učil kalit ocel. Zabral jsem se do toho tak, že jsem zapomněl na svoji pacientku, umřela jsem v zimnici. Huboký ston mně ji připomněl. Jdu do chalupy a měřím teplotu: 45.5. Je zle: věera nebyla tak silná.

Děti chytají modré kolibříky, přiváží je na provázek a pouštějí je zrovna tak jako u nás chrousty. Koupil jsem je za několik korálků, ale musil jsem je pustit. Zabít jsem je nechtěl, bylo mi příliš líto těchto něžných stvoření, hotových to drahokamů a zapotřívat jim potravu, šťávu z květů a z eukrové třtiny — na to mně nezbyl čas. Tak lette tvorové, kteří jste vše broučkové nežli ptáčky!

A už nastal čas k večeru: kokosové oříšky — ne ty velké africké, ale trojstranné, tvrdé, půlměsíčkové, jaké se i na našich trzích zjevují, pražená kukuřice, kousek masa, čerstvé nalomená třtina, záparý, sladké to stromovité melouny Carria japaja — večer to skvostná. Kdyby mi tak vždycky bylo, mezi takovými lidmi a za takových okolností.

Po večeru ženy zametají vesnici palmovými košťátky. Jest to podivuhodné, jak drží títo Indiáni na čistotu. Snad je to k vůli — blechám, neboť při pohybu indiánských dam vyskáče do smeti hodně těchto pitulných zvířátek, kterým se pak ve bromaďe smetí

udělá velkolepé auto-da-fé: smetí totiž za vesnici spálí.

Ráno muž přehodí přes rameno brašnu a těžkou předovku a jde na lov. Žena zabalí do hadrů všecek potraviny a jde mlčky za svým velitelem. Všechno beze slova, líně, jako vol. Veseleji je při příchodu, ovšem jestli se lov podaří. Dnes se ženy vrátily a přinesly americké sumečky. Ukazovaly mně je a ptaly se, jestli v Bohemii jsou také takové. Řekl jsem, že jeden člověk je tam našel (v Praze). Nad tímto slovem ohromná veselost! Do nekonečna opakují tyto slabiky, jež se jim zdají směšnými a musím jim vysvětlit, co to Kadinevsky znamená: Odigogéce. S pochopením vzrostl zájem znova a tak slyším nejméně tisíckrát ve všech tónách: Bu-be-ní-ček...

Potraviny ve vsi docházejí. Objevuje se nedostatek a tu muži, lovcí seskupili se a odešli na lov divokých býků. Šel jsem do houštin sbírat kokosové oříšky, nasbíral jsem jich hromádku a na pokraji lesa tloukl jsem je kameny. Ale mají ohromně tlustou skořápku a tak se děsně dřou. V polovině práce přijde ke mně malý klučina, neobyčejně hezoučký, dívá se na moji námahu, pak odejde a přinese mi pytlík kokosových jader už skořápky zbavených darem. Začal rozhovor a malý můj dobrodinec se mi představil jakožto Abivelena Litaki. Ptal jsem se, co chce za to. Že prý nic. Tak jsem mu slíbil černý cukr až přijde do vesnice. Bavili bychom se hodně dlouho, ale neznalost jazyka vadila.

Odpoledne navštívím nemocnou a tu klučina se mihnul kolem chýže, co chce za to. Že prý nic. Tak jsem mu slíbil černý cukr až přijde do vesnice. Bavili bychom se hodně dlouho, ale neznalost jazyka vadila.

Opodledne navštívím nemocnou a tu klučina se mihnul kolem chýže. Poslal jsem tudíž pro svou tlumočnici, kterou nazývám Tygřici pro její strakaté tetování, v kterém se podobá jaguáru. Vzdávám chlapec znova děk, a nabízím mu kus černého cukru. Ku podivu, hoch nechtěl přijmout. Vytvářám se dále a tu vyšlo na jevo, že je to syn mé nemocné Anakály. Tedy znovom domlouvání, až si dal ří-

ci, ale hned slíbil, že mi zase přinese ořechy. Přichází děd a podává mi čtyři velké žapáry. Hodlám je zaplatit, ale malý Litaki chvíli mluvil s dědem a děd nechee zase nic brát. Tak sedím a beseduji s oběma pomocí Tygřice, po které vyprávím, že je s nemocnou zle. Chápu, že jim dělám bolest, ale líčit jim stav růžově, když nemocná zápasí se smrtí a může umřít, to by bylo ještě nebezpečnější pro ně i pro mne. Budou bez tak zklamání, jestli můj chinin, cognac, obklady a antipyrin nic nepomohou. Lituji jen, že jsem Litakiho nepoznal dříve, byl bych se rychleji naučil kadinevsky.

Dokonalno jest. Chtěl jsem vidět nemocnou, ale ženy mi už nedaly a dávaly znamení, že už to nejde. Obejdu chýži a chei odstranit moskytovou síť, abych nahlédl dovnitř, ale na blízko sedící mladík volal na mne: "Nech toho, teď brzy umře". Odešel jsem a potkal Tygřici, která mně chtěla něco vyprávět. Ale neměl jsem pro to smyslu, neboť mně bylo, jakoby umíral někdo z vlastní rodiny; tak jsem s těmi lidmi arostl. Z lesa vracel se stařík, usměvavý, o němž nevěda. V ruce nesl sekýru a na ramenou pořádný kus dřeva, jenž blíž chýžky odhodil. Kráčí k chatrči, stále spokojený a klidný. Jak mně je ho líto!

Vychází zdreen z chalupy... Nemoená leží v agonii. Ženy kol ní nařkají — to už jí pranic neprospěje. Chvíli se protřhla z mrtvolné mdloby a poprosila o ozdoby. Ženy jí navlékly kol krku a na hlavu šperky, různé to různé korálky, skleněných kuliček, kolibřího peří a mosazných cetek a omalovaly jí červenou blinkou tváře. Nemoená pláče a slzy jí rozmazávají líčidlo. Ženy sundávají šperky a utírají jí tváře, neboť nemocná padá znova do mdlob, posledních...

Stařík pláče a nařká. Vlastně spíše vyje jako raněný pes. Jednu chvíli chtěl se zabít: nabrousil si nůž, ale vytrhl mu ho z ruky.

Ted zase sedí mlčky a tupě a odmítá potravu; chce se patrně zabít hlady. Pájde mu to snadno, neboť nedostatek potravin se stává citelnějším. Sem tam ještě nějaká malá zásoba, ale každý s ní spóří, neboť může trvat třeba týden, čtrnáct dnů, než se lovcí vrátí a plody lesa nejsou tak četné, aby uživil ves. Vše už jest hodně vybrakováno. Ale staříka nutno přimět k jídlu. Posílám tudíž pro Tygřici.

Tygřice jest křesťankou. Její jméno? Jest sestrou náčelníka Baidžakiji ("pohostinný"), připlať se někde v civilizované osadě páterům do ruky a ti ji okřtíli a vpravili několik křesťanských dogmat do hlavy. Tygřice ví, že Kristus je Bůh, že chodí ve vyžehlené košili a má vysoký límeec, vybleštěné boty a bílý slunečník. Více nic: kříž si splela a dělá ho od čela přes ústa na prsa a pak vodorovnou čáru přes nos. Hospodin to přijme taky.

Především jsem poslal svého sluhu Novilla do Capibara, aby přinesl potraviny. Přinesl kus autěného tučného masa, ošklivého; doma bych to psovi nedal, ale tady se nám všem sbíhaly sliny v ústech, když jsme to máčeli, aby jako reska u nás nabobtnalo. Konečně jsme začali ho péci na rožni a Tygřice musila vyřídít rozkaz staříkovi, že si vysoký sinjor přeje, aby pojedl s ním. Přání vyhověl, protože mě nesměl urazit.

Nabídl jsem kus masa Tygřici. Poděkovala, vzala ho a odešla s ním. Proč se stydí jíst před námi? Šel jsem opatrně za ní a viděl jsem, že ho donesla — malému Litakimu a po cestě neuštlá ani kousek, ač jsem věděl, měla hlad, jako polovina ostatních ve vesnici.

Zamžilo se mi v očích. To jsou Indiáni, Indiáni! Udělal by to blý člověk, opravdový křesťan? Ten náter na Tygřici ji opravdivou příslušnicí křesťanství nedělal...

Vzpomněl jsem si na ty křesťany v Praze, kteří se rotili, když jsem se díval kukátkem na pará-

Dr. J. F. Schefčík, OČNÍM, UŠNÍM, NOSNÍM A HRDELNÍM NEDUHŮM. Úřad. hodiny: Ráno od 9 do 12 hodin. Odpoledne od 1:30 do 5 hodin. Úřadovna: 301-3 Masonic Temple, roh Hennepin Ave. and 6th St., So. Telefony: N. W. Main 4670. T. S. Center 4788. Res. T. S. Calhoun 3042. MINNEAPOLIS, MINN.

du "Božho těla" a studoval ty farisejské, nevěřící obličeje, které porkytecky dělaly nábožné grimasy, ač v duchu každý z těch uniformovaných a v černé šaty oděných lidíček si myslil o procesech svůj díl... A pochopil jsem, že ti moji Indiáni stojí mravně výše, než celá ta prohnilá a zkažená a padělaná lži-kultura Evropy.

Dr. F. A. Sedláček, OMAHA, NEB. ÚŘADOVNA: 1270 So. 13th Street proti Hotelu Prague. Tel. Red 4612. RESIDENCE: 1451 So. 11th Street Tel. Doug 1286. Dopoledne Dr. Allisonem v nemocnicích. V ÚŘADOVNĚ od 1 do 4 hod. odpo. V nedělí od 9 do 11 hod. dopol.

F. M. Scoblík, český právník a obhájce. VEREJNÁ PRAXE. Security, Block - TYNDALL, S. O.

Dr. Chas. Rosewater, český lékař a ranhojič. Úřadovna: 222 Bee Building. Tel. Douglas 504. Tel. Ind. "A" 1504. Residence: Harney 469. Ind. "A" 4469.

Chcete-li nejlepší pivo na západě, objednejte si Storz Triumph Beer. CHAS. STORZ Dealer in Storz Brewing Co.'s Beer 1827-29 Sherman Ave. (Next door north of Storz Brewery) Omaha, Nebr. OBJEDNACÍ LÍSTEK: Gertlemen—Enclosed find... Dollars, for which please ship me, via... State... Prices: P. O. B. Omaha. Kupíme zpět od Vás svoy prádní láhve a zaplatíme za dopravu. Nebu je taky připoutáme k sobě na Vašem účtu, jakmile je obdržíme a spořídáme. Způsobu dopravu hradíme. 6 4 tucty prádních velkých láhvi... \$1.25 10 tucty prádních velkých láhvi... \$2.50 6 4 tucty malých prádních láhvi... \$1.25 10 tucty malých prádních láhvi... \$2.50 3 láhve za nedělní láhve: veliké 37½c, malé 25c, tenčí. Prádní hodina (bez láhvi) 45 centů. Pripomenuti: Ke každé objednávce přiložte obnos a zásilka ihned s odele.

Veškeré objednávky adresujte na Chas. Storz (Consumers Distributor) 1827-1829 Sherman ave., OMAHA, NEB.